

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Εκεῖνῳ τῷ καλῷ καιρῷ, καθὼς καταλαβαίνεις, ἐκτάκτου κατὰ Σύνταγμα Συνόδου γενομένης, συμβούλιον ἐποίησαν οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους ὅπως προκίσειον ἀπειδῶς τοὺς Μεγαλειότατους, καὶ συνελθόντες ἅπαντες εἶπαν τὰ οὐκα οὐκα καὶ οὐ μικρὰν ἐδώρησαν τῇ Ἀλεξάνδρῳ προίκα, ἀλλὰ γενναίαν ἔδωκαν καὶ εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, οὐδεὶς δὲ ἦν ὁ ἀντιρρῶν εἰς ταύτην καὶ εἰς ἐκεῖνον. Ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ τῶν Αὐλικῶν τοὺς βουλευτάς ἐκάλεσε εἰς δεῖπνον μυστικόν νὰ τοὺς εἴπῃ εὐχαριστῶ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων, ἀλλὰ προσήλθον οἱ μισοὶ ἐκ τῶν προσκεκλημένων, καθόσον οἱ ἐπίλοιποι μὴ ὄντες ἐξ εὐπόρων οὐκ εἶχον φράκον εἰσελθεῖν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων, καὶ πρὸς Σκουλούδην σπεύσαντες μετὰ βοῆς καὶ θρήνου ἐζήτησαν φράκκα δανεικὰ καὶ οὗτοι παρ' ἐκεῖνου. Ὁ δὲ Σκουλούδης προσιδὼν αὐτοὺς ἐσυγκινεῖτο καὶ εἶπε πρὸς τοὺς βουλευτάς πῶς φράκων ἐστερεῖτο, καὶ δὴ τοὺς ἐβεβαίωσεν ἐν συγκινήσει τόσῃ πῶς ὅτῳ συντάκτῃ τοῦ Ρωμοῦ τὰ εἶχε ἔλα δώσει. Ἀπῆλθον δὲ οἱ βουλευταὶ μὲ χόλον καὶ μὲ φρίκην, ἄθροοι δὲ συνέρρευσαν ὅτῳν ράπτῃν τὸν Λαμπίκην, πλὴν καὶ αὐτός, ὡς ἔλεγε, δὲν εἶχε φράκκα πλέον ἀντάξια τοῦ γεύματος αὐτοῦ τῶν Βασιλέων. Καὶ τότε πᾶς ἀφράκωτος τὰ βῆσανά του ψάλλον οὐκ ἤλθε εἰς τ' Ἀνάκτορα φαγεῖν μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ ἀδίκως ἐξεθύμανε θερμὴ φιλοπατρία καὶ ἦσαν κενὰ πινάκια ὡσεὶ τριάντα τρία, ματαίως δὲ ὁ τῆς Αὐλῆς παρὰς ἔδαπανήθη καὶ ὁ Μεγαλειότατος μεγάλως ἐλυπήθη, διότι φράκκον δι' αὐτοὺς κανένα δὲν εὗρέθη, καὶ γεῦμα εἰς τοὺς λείψντας σπουδαῖον ὑπεσχέθη, λαθῶν δὲ τὰ δωρήματα τῶν βουλευτῶν ὑπ' ὕφει τοὺς εἶπε δι' ἐξόδων του πῶς φράκκον θὰ τοὺς κόψῃ. Οὐ μὴν συνήλθε ἡ Βουλὴ σπουδάζουσα τὰ μάλα καὶ τόσα Νομοσχέδια ἐψήφισε μεγάλα περὶ δασμῶν, περὶ δεσμῶν, περὶ οὐκ οἶδα τίνας, καὶ ἐσκίρτα πᾶσα ἢ Ἑλλάς, ἢ Κέρκυρα καὶ ἢ Τῆνος. Οὐδὲ ρητόρων ἄγριαὶ ἠκούοντο φωναί, καὶ πάντες ψῆφον ἔδωσαν καὶ πάντες εἶπον ναί, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τῶν βουλευτῶν πάντων τσαῦτα Νομοσχέδια ἡσύχως ψηφισάντων, Τρικούπης ὁ Πρωθυπουργὸς ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ εἰρήν' ὕμιν ἀνέκραξε ὅτῳ ἔθνος τοὺς σωτήρας, καὶ εἰς πολλοὺς ἐδώρησε τῶν φίλων βουλευτῶν ὀλίγον αὐγοτάραχον καὶ μόσχον σιτευτόν, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ Σύνταγμα ἰδὼν ἐπισταμένως διέλυσε τὴν ἑκτακτον κατευχαριστημένος

καὶ ὑπέγραψε φαρδύς πλατὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καμμούων καὶ οἱ βουλευταὶ ὅτῳ Κεντρικὸν προσέδραμον Ταμεῖον, καὶ νύψαντες τὰς χεῖρας τῶν ἐκ τοῦ προτέρου ρύπου παρέλαβον ἀργύρια δισχίλια περίπου, καὶ κρύψαντες ὅτῳν Κορβιανὴν τὴν νέαν χορηγίαν ἀφήκαν ὅτῳν Καλογερῆν καὶ εἰς ἡμᾶς ὑγείαν, καὶ τῆς Βουλῆς παρήτησαν τὴν θολωμένην σφαῖραν ἐκ φόβου μήπως μianθοῦν τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέραν καὶ δὴ ὅτῳς Ἐπαρχίας τῶν τὸ φύσημά τῶν ἴπῃσαν.... καὶ τότε ὁ Θεόδωρος συνήγαγε τὴν σπειραν τῶν προσφιλῶν του ἀνταρτῶν καὶ τῶν πρωτοκαθέδρων καὶ ἐξήλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς ὅτῳν χεῖμαρρον τῶν Κέδρων, ὑψώσας δὲ πρὸς οὐρανὸν περίλυπος τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς τριγύρω μαθητάς ὠμίλησεν ἡρόμα : « Ἴδου λοιπὸν καὶ ἡ ἑκτακτος κατέληξεν ἡσύχως «καὶ τὴν Βουλὴν ἐσάλευσε ὁ τῆς φωνῆς μου ἡχος, «μὰ τίποτα δὲν ἔγινε, καὶ μετὰ τόσῃν πάλην «ἀντιπολιτευόμενος ἀπέμεινα καὶ πάλιν. «Μὴ ταρτασέσθω παντελῶς ἡ φίλη σας καρδία, «τηρεῖτε πίστιν πρὸς ἐμὲ ὡσεὶ μωρὰ παιδία, «καὶ ἂν δὲν ἔχω τίποτε πρὸς τὸ παρὸν νὰ φάγω, «ἀλλ' ὅμως οἶδατε καλῶς ὅπου ἐγὼ ὑπάγω.» Καὶ εἶπεν εἰς τῶν μαθητῶν «οὐκ εἶδα ποῦ ὑπάγετε, «καὶ ἀδίκως μόνον εἰς φωνὰς καὶ λόγους ἐξερράγη.» «Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος «ἀγαπητὰ τεκνία, «ναὶ μὲν μαστίζει πρὸ πολλοῦ τὸ κόμμα μὲς πενία, «ἀλλὰ ἐγὼ πορεύομαι νὰ ἐτοιμάσω τόπον «ἀντάξιον τῶν θυσιῶν καὶ τῶν πολλῶν σας κόπων. «Τὰ ρήματ' ἃ ἐγὼ λαλῶ σὰς λέγω ἐν τιμῇ «πῶς λέγει τὸ δαιμόνιον τὸ μένον ἐν ἐμοί.» Τοιαῦτα εἶπ' ἐλάχιστα ὁ ἐν τοῖς ἰσοῖς πρῶτος καὶ θρόμβοι ἐκ τῆς κόμης του κατέρρεον ἰδρώτος, καὶ ἤκουε κοάζοντες τριγύρω τοὺς βατράχους καὶ οἱ μαθηταὶ του ἔτριβαν τοὺς νησιτικὸς στομάχους, καὶ εἶπα ὅτῳν Διδάσκαλον καὶ ἐγὼ ἰδιαιτέρως τὰ ρήματ' ἃπερ μᾶς λαλεῖ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος, διότι βλέπω πρὸ καιροῦ πεινώσαν τὴν μερίδα, καὶ μὲ μικρὰν ἐνέδουσα ἐκεῖνον πορφυρίδα, καὶ λάχανα ἐπέθηκα εἰς τὰς ἀδράς του χεῖρας καὶ τότ' ἐπὶ τῶν ὤμων μου τὸν ἀρχηγὸν ἐγείρας τοιοῦτον ἔλεξα βαρὺ πρὸς τοὺς ὄρωντας ρῆμα : « Ἴδέτε τὸ ταλαίπωρον τῆς βουλιμίας θῦμα.» Ὁ δὲ Φιλήμων, Περικλῆ, μετὰ πολλῆς μανίας σωρούς χωμάτων κουβαλεῖ ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, ἀλλὰ θὰ φέρῃ χῶματα καὶ ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος νὰ χωματώσῃ μὲ αὐτὰ τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος, καὶ τρέχει λέγουν κατ' αὐτὰς ταχύτερος ἐλάφου νὰ φέρῃ χῶμα ἱερὸν καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἀνέστη δὲ καὶ ὁ Χριστὸς λαμπρὸς καὶ ἀκτινοδόλος, ἀλλ' ἐκ τῆς σκόνης τῆς πολλῆς κατεσκοπίσθη ὄλος, καὶ βλέπων τόσῃς κόνειος οὐρανομήκη νέφη μὲ φρίκην ὅτῳ βασιλεῖον τοῦ Ἄδου ἐπιστρέφει. Τοιαῦτα εἶχα σήμερον πρὸς σὲ νὰ διμιλῆσω, καὶ τώρα ἔλα, Περικλῆ, νὰ σὲ νεκροφιλήσω. Πλησίασε τὸ φίλημα τοῦ Πάσχα νὰ μοῦ δώσης, καὶ πρόσεχε παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ μπαγλαρώσης. Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ... τὸν ἀδελφὸν σου φίλει... Π.—Ὅρσε πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ ἓνα μικρὸ σφοντύλι.